

Dosarul nr.3ra-527/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – L. Holivițaia

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Minciuna, V. Mihaila, V. Sîrbu

ÎNCHEIERE

17 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Altcomprim- Grup”,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Altcomprim-Grup” împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din data de 10 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, s-a casat hotărârea din data de 27 martie 2019 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea cererii de chemare în judecată,

constată:

La 23 august 2017 Societatea cu Răspundere Limitată „Altcomprim-Grup” (în continuare SRL „Altcomprim-Grup”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, prin care a solicitat anularea deciziei nr.139/l/c din 28 aprilie 2017 și a actului de control nr.5-681682/83/84 din 30 martie 2017 ca fiind emis cu încălcarea procedurii legale de efectuare a controlului fiscal.

În motivarea cererii de chemare în judecată SRL „Altcomprim-Grup” a indicat că în perioada 27 februarie 2017 – 10 martie 2017 Serviciul Fiscal de Stat a efectuat la SRL „Altcomprim-Grup” controlul fiscal a activității desfășurate în perioada de la 01 ianuarie 2014 până la 31 ianuarie 2017 și anume: impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător pentru perioadele fiscale 2014-2016, TVA pentru perioada 01 iunie 2014 – 31 ianuarie 2017, alte impozite și taxe pentru perioada 01 mai 2014 – 31 ianuarie 2017. În rezultatul acestui control, la 30 martie 2017 Serviciul Fiscal de Stat a emis actul de control nr.5-681682.

Societatea reclamantă a menționat că controlul fiscal a fost efectuat în baza documentelor prezentate de către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale în baza actului de predare-primire nr.14 din 15 februarie 2017. Documentele contabile au fost ridicate la 27 decembrie 2016 în cadrul percheziției de la oficiul SRL „Altcomprim-Grup”.

Nefiind de acord cu actul de control efectuat societatea reclamantă la 14 aprilie 2017, în temeiul art. 216, alin. (8) din Codul fiscal, a înaintat dezacord. La 28 aprilie 2017 Serviciul Fiscal de Stat a examinat actul de control și dezacordul cu cele

contestate și a adoptat decizia nr.139/1/c, prin care a recunoscut existența mai multor încălcări fiscale.

La 09 iunie 2017 societatea reclamantă a înaintat către Serviciul Fiscal de Stat o contestație împotriva deciziei nr.139/1/c din 28 aprilie 2017.

Prin decizia Serviciul Fiscal de Stat nr.95 din 20 iulie 2017 contestația a fost respinsă.

SRL „Altcomprim-Grup” a indicat că controlul fiscal precum și examinarea actului de control, au avut loc în lipsa reprezentantului contribuabilului. Ca urmare, contribuabilul nu a avut posibilitatea să prezinte toate argumentele și documentele relevante. Mai mult, în lipsa contribuabilului, inspectorii fiscali nu au putut stabili pe deplin și aprecia corect activitatea controlată.

În opinia societății reclamante constatarea organului fiscal privind „...încălcarea art.161, alin. (8) din Codul fiscal, prin neprezentarea informației cu privire la sediul subdiviziunii sale structurate”, este total neîntemeiată și ilegală, deoarece prin prisma art.5 alin.(29) din Codul fiscal activul (locuință) nu se regăsește în noțiune de subdiviziune, ori el nu este o unitate structurală, prin care întreprinderea gestionează și/sau desfășoară oarecare activitate economică sau neeconomică. Activul respectiv a fost procurat pentru ulterioara vânzare, fiind un activ sub formă de marfă și se reflectă în evidența contabilă la contul contabil corespunzător în baza Legii contabilității și S.N.C.2 „stocurile de mărfuri și materiale”.

Referitor la penalitățile deductibile, aplicate ca urmare a încălcării art.30, alin.(1) din Codul fiscal prin neajustarea în scopuri fiscale a cheltuielilor calculate ca sancțiuni, penalități pentru anul 2014 în sumă de 16 187 lei, anul 2015 – 18 920 lei și anul 2016 – 29 164 lei, SRL „Altcomprim-Grup” a indicat că sancțiunile nominalizate sunt calculate, suportate, achitate în urma neîndeplinirii corespunzătoare a obligațiilor contractate față de BC „ProCreditBank” SA în urma activității de antreprenor și sunt calificate ca cheltuieli ordinare și/sau necesare și deductibile fără limită în baza art. 24, alin.(1) din Codul fiscal, fapt care se confirmă prin documente corespunzătoare și cu date din programul 1C. Documentele nominalizate au fost ridicate cu toată contabilitatea întreprinderii și predate serviciului fiscal pentru control.

SRL „Altcomprim-Grup” a indicat că abordarea controlurilor fiscale este unilaterală, abuzivă și nejustificativă în partea stabilirii unor datorii creditoare ca datorii cu termen de prescripție expirat și includerea acestora în venitul impozabil în baza art.18, lit. j) din Codul fiscal și diminuarea TVA în cont de la datoriile respective prin încălcarea art.102, alin.(1) din Codul fiscal fără să analizeze, studieze toate documentele și fără participarea contribuabilului la control. Întreprinderea colaborează economic cu toți creditorii, având înțelegeri referitor la recunoașterea și la termenii de stingere a obligațiilor comerciale, fapt care se confirmă prin periodicitatea tranzacțiilor economico-financiare reciproce.

Societatea reclamantă a susținut că art.18, lit. j) din Codul fiscal nu prevede termenul de prescripție. În acest sens „neachitarea datoriei” și „expirarea termenului de prescripție a unei datorii creditoare” sunt situații absolut diferite, cu condiții și consecințe distincte. Instituția „prescripției extinctive” este reglementată de Codul civil, potrivit căruia termenul general, în interiorul căruia persoana poate să-și apere pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată dreptul încălcat, este de 3 ani.

Astfel, termenul de prescripție nu este un termen maxim pentru executarea obligației, ci este un termen pentru adresarea acțiunii în instanța de judecată. La caz, debitorul SRL „Altcomprim-Grup” nu a invocat expirarea termenului de prescripție, acest termen nici nu poate fi aplicat. Mai mult, în situația creată, creditorii nici nu au înaintat acțiuni împotriva contribuabilului pentru încasarea datoriei. Ca urmare, nici nu au survenit condiții pentru invocarea termenului de prescripție.

Între partenerii economici ai SRL „Altcomprim-Grup”, vizați în actul de control, existau relații comerciale continue și multilaterale. În cadrul acestor relații, periodic se făceau (direct și indirect) confirmări ale situațiilor curente, care, la sigur, pot fi calificate drept recunoașteri de datorii. Acest aspect a fost omis de către inspectorii fiscali din cauza neimplicării eficiente a contribuabilului în control fiscal.

În acest context colaboratorii organului fiscal unilateral au constatat că aceste datorii sunt prescrise.

Referitor la datoria inexistentă, societatea reclamantă a menționat că nașterea datoriei în mărime de 21 987 690 lei față de Societatea Invalizilor din Republica Moldova este o eroare mecanică și care trebuie să fie stornată prin contul contabil 331. Suma în cauză nu reprezintă un avantaj economic prevăzut de standardele naționale de contabilitate respective, deoarece ea nu există, și, atribuirea neîntemeiată la venit impozabil este un abuz vădit din partea inspectorilor fiscali. Acest fapt se confirmă prin scrisoarea de la Societatea Invalizilor din Republica Moldova.

Prin urmare, SRL „Altcomprim-Grup” a considerat că calculele la impozitul pe venit, prin majorarea venitului impozabil pentru anul 2014 – 1 099 351 lei, anul 2015 – 19 299 112 lei și anul 2016 – 27 319 901 lei și anularea ajustărilor efectuate la TVA în mărime totală de 2 957 983 lei de la datorii creditoare atribuite neîntemeiat ca fiind cu termen de prescripție expirat sunt nejustificate și ilegale.

Referitor la trecerea în cont a TVA, societatea reclamantă a invocat art. 102, alin. (1) din Codul fiscal, din care rezultă că nu este prevăzută ajustarea TVA de la unele datorii care sunt reale și urmează a fi achitate după înțelegerea părților, aceste datorii sunt reflectate în contabilitate și nu sunt casate de către contribuabil. Se ajustează TVA de la datoriile creditare, care sunt casate de însuși contribuabil la apariția unui temei justificativ.

SRL „Altcomprim-Grup” a mai menționat că nu este de acord cu încălcarea art. 18, lit. o) din Codul fiscal, prin neajustarea în scopuri fiscale a venitului pentru anul 2016 în mărime de 588 000 lei. Suma menționată a fost atribuită la venit în anul 2013 și reprezintă venituri anticipate pe termen lung, reflectate la contul contabil 515, fapt care se confirmă prin documente corespunzătoare și cu date din programul 1C. Documentele nominalizate au fost ridicate cu toată contabilitatea întreprinderii și predate serviciului fiscal la control.

Referitor la nerefectarea procurărilor în decembrie 2016, societatea reclamantă a indicat că atât în actul de control, cât și în decizia contestată, la determinarea sumei TVA pentru perioada lunii decembrie 2016, nu s-a luat în vedere că pentru a efectua livrări trebuie de a avut procurări, deoarece, conform datelor controlului, rezultă că în luna decembrie 2016 întreprinderea a exportat „aer”. Astfel, Serviciul Fiscal de Stat a negat dreptul contribuabilului a deconta suma TVA de la procurările efectuate în luna decembrie 2016 preconizat pentru livrările menționate. În același context, inspectorii fiscali indică numai venitul, fără a lua în calcul costul vânzărilor, astfel,

atât declarația privind TVA pentru luna decembrie 2016, cât și rezultatul financiar pentru anul 2016 sunt eronate. Societatea reclamantă a mai indicat că omisiunile menționate au avut loc din cauza efectuării controlului fără participarea contribuabilului. Cu câteva zile înainte de fiecare export SRL „Altcomprim-Grup” a procurat marfa exportată, fiind întocmite toate actele necesare și în special facturile fiscale, înregistrate electronic la serviciul fiscal. Mai mult, fiecare procurare a fost confirmată de postul fiscal, instituit la acel moment la întreprindere. Toate documentele, cât și informația din baza de date a facturilor fiscale au fost accesibile pentru inspectorii fiscali. Iar contribuabilul nu le are, întrucât toată documentația a fost ridicată în cadrul percheziției și predată Serviciului Fiscal de Stat pentru control.

Prin hotărârea din data de 27 martie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani s-a admis parțial cererea de chemare în judecată, s-a anulat decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.139/l/c din 28 aprilie 2017 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Altcomprim-Grup”, în rest s-a respins în partea anulării actului de control nr.5-681682/83/84 din 30 martie 2017. (f.d. 88,95-111, vol.VI)

În motivarea soluției sale instanța de fond a menționat că obiectul examinării cauzei de contencios administrativ reprezintă verificarea legalității deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.139/l/c din 28 aprilie 2017 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Altcomprim-Grup”, iar actul de control nr.5-681682/83/84 din 30 martie 2017 reprezintă un act preparatoriu, care nu produce efecte juridice față de contribuabil, fapt ce nu constituie obiect separat al contenciosului administrativ.

Cu referire la pretenția SRL „Altcomprim-Grup” privind anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.139/l/c din 28 aprilie 2017 instanța de fond a concluzionat că aceasta este întemeiată, deoarece ilegalitatea actului administrativ contestat a fost constatată în baza raportului de expertiză judiciară nr. 1443-1444 din 10 septembrie 2018, iar Serviciul Fiscal de Stat, luând cunoștință cu raportul de expertiză judiciară, nu a solicitat efectuarea unei expertize complexe/în comisie, însă s-a bazat doar pe constatările inspectorilor fiscali.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 10 februarie 2020 a admis apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, a casat hotărârea din data de 27 martie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani cu emiterea unei noi hotărâri prin care a respins cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. (f.d. 25, 26-48, vol.VI)

Instanța de apel a menționat că concluzia instanței de fond se bazează exclusiv pe raportul de expertiză judiciar-contabilă, care deși este o probă importantă în soluționarea litigiului, circumstanțele constatate în raport nu au o forță decisivă pentru instanța de judecată, fiindcă în raport s-au analizat perioade care nu au intrat în actul de control fiscal. În aceste circumstanțe instanța de apel a concluzionat că raportul de expertiză nu are forță probantă în raport cu actul de control fiscal.

Cu referire la legalitatea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.139/l/c din 28 aprilie 2017 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale comisă de către SRL „Altcomprim-Grup”, instanța de apel a indicat că în cadrul elaborării raportului de expertiză, expertul judiciar a analizat operațiuni economice, care nici nu au constituit obiectul controlului fiscal în perioada de referință 01 ianuarie 2014 –31 ianuarie

2017 și anume contractele de cesiune de creanță încheiate cu agenți economici în luna iulie 2017 și septembrie 2017.

Mai mult, în procesul investigării, expertul nu a dat careva aprecieri extraselor din evidența contabilă, prin care se confirmă datoriile creditoare existente cu termen de prescripție expirat ale SRL „Altcomprim-Grup”, care au fost prezentate de către Serviciul Fiscal de Stat la materialele cauzei pe data de 13 martie 2018, expertul judiciar, având posibilitatea să analizeze inclusiv și probele prezentate de Serviciul Fiscal de Stat, pentru a elucida obiectiv circumstanțele cauzei.

Cu referire la încălcarea constatată de Serviciul Fiscal de Stat, prin neprezentarea informației de către SRL „Altcomprim-Grup” cu privire la sediul subdiviziunii sale structurale amplasate în mun. Chișinău, str. B. Voievod, 2, ap.237, instanța de apel în baza art. 5, alin. (29), art. 161, alin. (8) din Codul fiscal și a prevederilor Planului general de conturi contabile, aprobat prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 119 din 06 august 2013, a indicat că bunurile imobiliare deținute pentru vânzare urmează a fi înscrise la contul 217 „Mărfuri”, iar SRL „Altcomprim-Grup” nu a respectat prevederile Ordinului Ministerului Finanțelor nr. 119 din 06 august 2013, neînscrind apartamentul nr. 237 din mun. Chișinău, str. Bogdan Voevod nr. 2, la contul respectiv.

Instanța de apel, în baza art.18, lit. j), art. 102, alin. (1) și art. 116, alin. (3) din Codul fiscal, a menționat că Serviciul Fiscal de Stat corect a depistat încălcări privind stabilirea incorectă a datoriilor creditoare de către SRL „Altcomprim-Grup” față de alți agenți economici, neajustarea în scopuri fiscale a veniturilor ca rezultat al neachitării datoriilor creditoare cu termen expirat, a veniturilor din alte datorii financiare pe termen scurt cu termen de prescripție expirat, prin majorarea neîntemeiată a sumei pierderilor fiscale raportate din perioadele fiscale precedente permise spre deducere. La caz, s-a stabilit că SRL „Altcomprim-Grup” dispune de „datorii pe termen scurt față de alți agenți economici”, „împrumuturi pe termen scurt de la părți nelegate”, „datorii comerciale curente”, „datorii comerciale curente naționale”, care aveau termenul de prescripție expirat.

Aici, instanța de apel a mai indicat că expertul judiciar incorect a stabilit, în baza actului de verificare la data de 31 decembrie 2016 și în temeiul contractelor de cesiune din 14 ianuarie 2016 și 07 aprilie 2016 că SRL „Altcomprim-Grup” nu dispune de datorii creditoare cu termenul de prescripție expirat față de SRL „Handi” la data de 31 decembrie 2015, or, contractele de cesiune a datoriilor au fost încheiate ulterior expirării termenului de prescripție, iar actul de verificare reflectă tranzacțiile efectuate în anul 2016, dar semnificativ este că efectele acestor contracte de cesiune a creanțelor nu au fost luate la evidența contabilă a unității, probe contrare nu au fost prezentate.

În concluzie instanța de apel a constatat că raportul de expertiză nr. 1443-1444 din 10 septembrie 2018, realizat de Centrul Național de Expertize Judiciare, a fost întocmit în contradicție cu circumstanțele cauzei elucidate în ședința de judecată și cu înscrisurile prezentate la materialele cauzei, astfel acesta nu poate fi apreciat în calitate de probă distinctă pentru justa soluționare a litigiului.

De asemenea, instanța de apel prin prisma art. 115, alin. (1) din Codul fiscal a criticat argumentele instanței de fond referitor la concluziile expertului privitor la faptul că Serviciul Fiscal de Stat nu a luat în considerare TVA de la procurările SRL „Altcomprim-Grup” pentru perioada noiembrie - decembrie 2016 la verificarea

corectitudinii calculării TVA pe perioada decembrie 2016, dat fiind că SRL „Altcomprim-Grup” a prezentat Serviciului Fiscal de Stat declarația privind TVA pentru perioada fiscală L/11/2016 cu declararea TVA de la procurări în sumă de 320 779 lei, care a fost luată în considerare la verificarea corectitudinii calculării TVA. La acest segment instanța de apel a menționat faptul că SRL „Altcomprim – Grup” nu a efectuat ajustarea în declarația privind TVA a taxei pe valoare adăugată de la datoria creditoare cu termenul de prescripție expirat în sumă de 467 586 lei față de SRL „Incar Prim”, drept consecință, în tabela cu privire la calculul TVA pe perioada supusă controlului este indicată TVA destinată trecerii în cont ajustată cu taxa pe valoare adăugată de la datoria creditoare.

Cu referire la constatarea încălcării și anume procurările SRL „Altcomprim-Grup” pentru perioada decembrie 2016 instanța de apel a menționat că SRL „Altcomprim-Grup” a prezentat Serviciului Fiscal de Stat declarația privind taxa pe valoare adăugată pentru perioada fiscală L/12/2016, cu declararea sumei TVA de la procurări zero. Formularul de declarație privind TVA și modulul de completare a declarației privind TVA este aprobat prin Ordinul IFPS nr. 1164 din 25 octombrie 2012.

Conform pct. 4.16 din Ordinul IFPS nr. 1164 din 25 octombrie 2012, în boxa 13 „Suma TVA aferentă procurărilor de mărfuri, servicii”, se indică suma TVA pentru procurările de mărfuri și servicii efectuate pe teritoriul Republicii Moldova, determinate în boxa 12 care, în conformitate cu prevederile art. 102 al Codului fiscal, este destinată deducerii (trecerii în cont).

În acest context argumentul Serviciului Fiscal de Stat, care indică că nu poate fi dedusă (trecută în cont) taxa pe valoare adăugată în sumă de 224 115,21 lei, în cazul când, aceasta nu a fost declarată de către intimat în declarația privind taxa pe valoare adăugată pentru perioada fiscală L/12/2016, a fost reținut de către instanța de apel ca fiind întemeiat.

Instanța de apel a concluzionat că actul de control nr.5-681682/83/84 din 30 martie 2017 este un act premergător deciziei de sancționare și care expune detaliat controlul efectuat de Serviciul Fiscal de Stat și sub aspect de fond și procedură, nu există premise legale de anulare a actului de control, precum nici a deciziei de sancționare.

Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs SRL „Altcomprim-Grup”, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri privind menținerea hotărârii instanței de fond.

În argumentarea recursului SRL „Altcomprim-Grup” a indicat că concluziile instanței de apel cu privire la constatările indicate în raportul de expertiză privind inexistența datoriilor la 31 decembrie 2016 față de alți agenți economici sunt arbitrare, deoarece expertul nu a pretins că a ajuns la aceste concluzii în baza contractelor de cesiune de creanță, ori expertul expres a indicat că nu s-a referit la situația de după 31 decembrie 2016.

La fel, instanța de apel a invocat că expertul judiciar nu face referire la documentele de evidență contabilă ridicate de Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale. În opinia recurenteii această apreciere este categoric arbitrară, deoarece în fața expertului nu a fost pusă sarcina de contrapunere a contabilităților, ci de verificare a corectitudinii din punct de vedere

contabil a concluziilor serviciului fiscal, expuse în actul de control respectiv. Astfel, expertul a răspuns motivat și complet la întrebările ordonate de instanța de fond.

Societatea recurentă a mai indicat că Serviciul Fiscal de Stat a invocat că a primit evidența contabilă în format electronic de la organul de urmărire penală, însă nu a prezentat nici un document procesual admisibil, care ar demonstra faptul transmiterii și legalitatea acesteia. Mai mult, din materialele cauzei rezultă că în cadrul controlului efectuat organul fiscal nici nu a putut primi în mod legal baza electronică de evidență contabilă 1C. Astfel, informația electronică prezentată de Serviciul Fiscal de Stat nu a putut fi disponibilă în mod legal inspectorului fiscal în perioada controlului fiscal.

SRL „Altcomprim-Grup” a criticat și concluziile instanței de apel privitor la prescrierea datoriilor societății recurente, atribuindu-le la venitul impozabil, astfel aplicând o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Serviciul Fiscal de Stat a depus referință la recursul înaintat de către SRL „Altcomprim-Grup”, solicitând recunoașterea acestuia inadmisibil, deoarece nu se încadrează în criteriile de admisibilitate a recursului, menționând că decizia instanței de apel este legală, fiind elucidate pe deplin circumstanțele cauzei și aplicate corect normele de drept material și procedural.

Efectuând controlul judiciar al hotărârilor contestate prin prisma argumentelor expuse în recurs și referință, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova. În conformitate cu art. 257 alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258, alin. (3) al Codului administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor, care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ se vor verifica prin prisma Codului administrativ.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 10 februarie 2020.

SRL „Altcomprim-Grup” s-a conformat prevederilor art. 245, alin.(1) din Codul administrativ și a depus recurs nemotivat la 06 martie 2020. (f.d. 50, vol.VI)

Cu referire la termenul de declarare a recursului motivat completul specializat menționează că decizia instanței de apel a fost notificată recurenteii la 09 martie 2020.

Dat fiind faptul că prin prisma pct. 8 din Anexa la dispoziția nr. 1 din data de 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova termenele de exercitare a căilor de atac aflate în curs la data instituirii stării de urgență se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență, termenul de declarare a recursului motivat pentru SRL „Altcomprim-Grup” după întrerupere a început a curge de la data de 16 mai 2020.

În aceste circumstanțe recursul motivat înaintat de către SRL „Altcomprim-Grup” la 03 iunie 2020, se consideră a fi depus în termen.

Examinând temeiurile invocate în recurs și referință în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art.246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art.246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs menționează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către SRL „Altcomprim- Grup”, este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Altcomprim-Grup”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh